

SLUTSKRIFT

2021-05-10

Ärendenr:

NV-08231-20

Mark- och miljööverdomstolen

svea.avd6@dom.se

Slutförande av talan i mål nr M 12328-20, angående ansökan om tillstånd enligt 9 kap. miljöbalken för befintlig och utökad verksamhet på fastigheten Lersätter 1:431 i Kils kommun

Med anledning av Mark- och miljööverdomstolens föreläggande, aktilaga 9, får Naturvårdsverket anföra följande.

Naturvårdsverket har tagit del av aktilaga 8.

1. Inställning och yrkanden

Naturvårdsverket vidhåller sina tidigare framförda yrkanden.

Naturvårdsverket anser att målet kan avgöras utan huvudförhandling.

2. Slutförande av talan

Naturvårdsverket vidhåller vad som tidigare anförts och vill därutöver, med anledning av bolagets bemötande, göra följande tillägg och förtydliganden.

2.1. Tillståndets omfattning

Bolaget har anförts att de uppgifter som krävs enligt 22 kap. 25 a och b §§ miljöbalken framgår av domen och att rättskraften enligt 24 kap. 1 § miljöbalken torde omfatta samtliga delar av domen eftersom tillstånd gäller mot alla såvitt avser frågor som har prövats i domen eller beslutet.

Naturvårdsverket vill med anledning av detta tillägga följande. En generell processrättslig utgångspunkt är att domskäl inte vinner rättskraft. Det är inte heller möjligt att överklaga en dom enbart för att få till stånd en ändring av något som anges i domskälen (se t.ex. NJA 1995 s. 152 och NJA 1998 s. 693). Som bolaget påtalar framgår det av 24 kap. 1 § miljöbalken att ett avgörande om

tillstånd har rättsverkan inte bara i förhållande till parterna utan mot alla. Vidare framgår att den bindande verkan av ett avgörande om tillstånd är begränsad till de frågor som prövats i domen eller beslutet. Det innebär bland annat att tillståndet inte befriar innehavaren från krav enligt annan lagstiftning och har även betydelse för vilka krav som tillsynsmyndigheten kan ställa på verksamheten med stöd av miljöbalken. 24 kap. 1 § miljöbalken ändrar inte utgångspunkten att domskäl inte vinner rättskraft. Enligt Naturvårdsverkets uppfattning påverkar inte dessa regler tillämpningen av de uttryckliga kraven i 22 kap. 25 a och b §§ miljöbalken att tillstånd för förbränningsanläggningar ska reglera vissa uppgifter om och begränsningar av verksamheten. Bestämmelserna genomför art. 45 industriutsläppsdirektivet 2010/75 om krav på tillståndsvillkor och innehåll i tillstånd. Genom det s.k. allmänna villkoret kan verksamhetsutövaren visserligen bli bunden av beskrivningar och åtaganden i ansökan, men det är enligt Naturvårdsverkets uppfattning inte tillräckligt för att uppfylla de nämnda kraven i miljöbalken.

2.2. För verksamheten nödvändiga och relevanta villkor

Bolaget har anfört att villkor kan utgöra en onödig dubbelreglering med hänsyn till att förordningen (2013:253) om förbränning av avfall är tillämplig. Bolaget har hänvisat till Miljööverdomstolens avgörande i mål M 7766-05, där domstolen konstaterade att villkor var obehövligt då det villkor som var föremål för prövning framgick av förordningen om förbränning av avfall.

Naturvårdsverket har inte någon annan uppfattning än att tillståndsvillkor inte ska upprepa en skyldighet som följer direkt av förordning, såsom Miljööverdomstolen konstaterade i avgörandet i mål M 7566-05. Förordningen om förbränning av avfall anger minimiregler som alltid ska följas av berörda verksamheter och genomför EU-bestämmelser av minimikaraktär. Vid tillståndsprövning ska en bedömning i det enskilda fallet göras utifrån de allmänna hänsynsreglerna i 2 kap. miljöbalken av om det finns skäl att föreskriva strängare krav (se t.ex. MÖDs domar den 18 april 2008 i mål M 10149-06 och den 12 april 2013 i mål M 1219-12¹).

2.3. Frågan om dispens

Bolaget har angett att om dispens inte medges krävs en ombyggnad av anläggningen till en kostnad om 10 miljoner kronor. Bolaget har anfört att det får förstås som att mark- och miljödomstolen satt frågan om dispens på provotid för att få ytterligare underlag för att kunna slutföra en prövning enligt 2 kap. 7 § miljöbalken av om skyddsåtgärden är miljömässigt motiverad och ekonomiskt rimlig.

Naturvårdsverket vill förtydliga att för det fall att det inte finns förutsättningar att medge dispens från kraven i 32 § förordningen om förbränning av avfall innebär det att anläggningen inte får drivas utan att uppfylla kraven i bestämmelsen. Det är inte möjligt att komma till en annan slutsats med tillämpning av 2 kap. 7 § miljöbalken.

¹ Avgörandena avsåg motsvarande, numera upphävda regler för förbränning av avfall i förordningen (2002:1060) om avfallsförbränning och Naturvårdsverkets föreskrifter NFS 2002:28 om avfallsförbränning.

Beslut om detta yttrande har fattats av enhetschef Karin Dunér.

Vid den slutliga handläggningen av ärendet har i övrigt deltagit teknisk handläggare Elin Sieurin och miljöjurist Linda Sjöo, den sistnämnde föredragande.

För Naturvårdsverket

Karin Dunér

Linda Sjöo

Detta beslut har fattats digitalt och saknar därför namnunderskrifter.

Kopia till:

Kils Energi Aktiebolag genom ombud